

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 8Csp/92/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201779
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Vančová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2018:1418201779.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Martinou Vančovou v právnej veci žalobkyne: J. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XX, H., zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 5, Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 670,02 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Konanie v časti o zaplatenie 174,90 eur zastavuje.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 495,12 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,80 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.04.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 670,02 eur spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Svoju žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 10.01.2014 zmluvu o úvere č. 8500038899, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur so splatnosťou 36 mesačných splátok po 70,20 eur, s celkovou čiastkou na úhradu 2.527,20 eur, pri odmene za poskytnuté služby vo výške 253,84 eur. Žalobca má za to, že uzavretá zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení, nakoľko je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 1 zákona, keďže strany neuzavreli zmluvu v písomnej forme tak, ako to má na mysli zákonodarca, keď žalobca vyplnil žiadosť, neskôr ju žalovaný doplnil, čím žiadosť schválil, a následne zaslal žalobcovi Oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá však už nie je podpísaná žalobcom. Podľa žalobcu ide o nekalú prax, kedy žalobca ako spotrebiteľ nevie ovplyvniť za akých podmienok mu bude úver na podklade jeho žiadosti poskytnutý. Ďalej namietal bezúročnosť a bez poplatkov úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k), a to údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a o konečnom termíne splatnosti. Navyše zmluva obsahuje úrokovú sadzbu vo výške 45 % ročne, pričom táto výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu pre spotrebiteľské úvery v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, preto je dohoda o úrokoch neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalobca považuje aj Dohodu o poskytovaní služby súvisiacu s predmetným úverom za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára a na tom nič nemení skutočnosť, že k tejto podmienke nemusel žalobca pristúpiť. Tu sa dlžník môže zaviazat' zaplatiť za službu, ktorú nedostal, a ktorú vôbec dostať nemusí, čo spôsobuje jeho nevýhodné postavenie. Takéto zmluvné podmienky sú neprimerané, v neprospech spotrebiteľa, a teda neplatné. Na základe

vyššie uvedeného, keď žalobca zaplatil žalovanému doposiaľ sumu 2.613,- eur titulom úveru a výška poskytnutého úveru bola 1.246,16 eur, a revolvingu v sume 696,83 eur, žiada žalobca žalovaného na vydanie rozdielu týchto súm titulom bezdôvodného obohatenia.

2. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. V súvislosti s uzavretím predmetnej zmluvy poukázal na to, že táto zmluva bola uzavretá na základe návrhu na uzavretie v podobe žiadosti žalobcu (ako dlžníka) zo dňa 09.01.2014 vyjadreného v bode 5 (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Eur - vyplňte) a prijatia návrhu dlžníka veriteľom vyjadreného v bode 6 (Údaje o schválenom revolvingovom úvere v Eur - nevyplňajte)" zo dňa 10.01.2014. Medzi návrhom na uzavretie zmluvy v podobe žiadosti o poskytnutie úveru a prijatím návrhu veriteľom v podobe bodu 6 nie je, pokiaľ ide o údaje dohodnuté medzi zmluvnými stranami, žiaden podstatný rozdiel, v zmysle ktorého by bolo možné toto prijatie návrhu podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za nový návrh, s ktorým by žalobca ako navrhovateľ zmluvy nevyslovil súhlas. Tvrdenie žalobcu o povahe oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemá absolútne žiadnu oporu ani v skutkových okolnostiach a ani v právnych predpisoch. V súvislosti s dojednaním, resp. uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ je potrebné podotknúť, že nie všetky údaje predstavujúce náležitosti takejto zmluvy sú objektívne dohodnuteľné a zákonná úprava to logicky ani nepredpokladá. Je nesporné, že napríklad údaj o kontrolnom orgáne, priemernej hodnote RPMN a iné sú nedohodnuteľné, rovnako tak nie je možné priamo dohodnúť ani výšku RPMN. Ani údaj o konečnej splatnosti úveru, či tzv. rozpise splátky (čo je, mimochodom, ako výsledok výkladu zákona zrejme v rozpore s úniijným právom, a preto o. i. prebehlo pred SD EÚ konanie o predbežnej otázke vo veci C-42/15) nie sú dohodnuteľné, lebo ich hodnota je výsledkom (a v určitom zmysle aj dôsledkom) toho, čo si strany medzi sebou dohodnúť môžu. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je osobitným zmluvným typom a ZoSÚ ju neupravuje ako typ zmluvy (čo prakticky znamená, že uvedený zákon sa použije len na niektoré otázky spojené so spotrebiteľským úverom, ale nenahrádza a nevyklučuje použitie právneho predpisu, ktorý typ úverovej zmluvy upravujú). Uvedeným žalovaný poukazuje na to, že pre vznik úverovej zmluvy sú vždy rozhodujúce ustanovenia upravujúce vznik tejto zmluvy ako takej, teda ustanovenie podľa ktorého je potrebná dohoda strán o výške úveru, úroku a splatnosti záväzku dlžníka. Tým je dovŕšený vznik úverovej zmluvy. Náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy v podobe, ako vyplývajú z § 9 ods. 2 ZoSÚ, sa s uvedenými predpokladmi pre vznik úverovej spotrebiteľskej zmluvy čiastočne kryjú a čiastočne predstavujú také náležitosti, ktorých (ne)uvádzanie v takejto zmluve má iné právne následky ako to tvrdí žaloba. Aj uvádzanie týchto náležitostí nezávisí vždy od dohody strán, pretože viaceré z údajov sú určené buď iným subjektom alebo stanoveným postupom, ktorý strany zmluvy ovplyvniť nemôžu. Záver žalobcu o neuzavretí písomnej zmluvy je založený na nesprávnych predpokladoch, pretože strany sa dohodli na všetkých skutočnostiach, ktoré pre vznik úverovej zmluvy sú podstatné. Žalovaný ďalej poukázal na to, že otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017, vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). " Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa, pričom poukázal na výrok 4 rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Na základe uvedeného žalovaný uvádza, že tvrdenia žalobcu o bezúročnosti úveru sú nesprávne a v rozpore so zákonom. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného

zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13CoI/11/2014 - 166. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky.

Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“. Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa používajú pre odlišné situácie. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, a spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedeného spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V§ 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priraďujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, č. k. 3 Cdo 146/2017, cit.: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok, a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a C-397/01 až C-403/01. Žalovaný poprel aj tvrdenie žalobcu o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi

poplatkami za vyhotovenia výpisov apod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Obvyklá výška odplaty bola 45,94 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená. Podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25 - 27 %. Navyše v prípade predmetnej zmluvy bola dojednaná ročná úroková sadzba úveru vo výške 45 %, teda v nižšej hodnote ako bola v rozhodnom období obvyklá výška odplaty. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016. Žalovaný tvrdí, že Dohoda o poskytnutí nie je predpokladom a ani podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Občiansky zákonník v § 52a ods. 1 určuje: „Ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.“ Z bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby vyplýva: „Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“ Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Dohoda o poskytnutí služby je uzavretá ako samostatná zmluva. V súvislosti s touto dohodou dal do pozornosti skutočnosti týkajúce sa formálnej stránky dohody, obsahovej stránky, a spôsobu jej uzavretia. Služba nie je poskytovaná automaticky, ale z iniciatívy dlžníka. Žalobca si uvedených skutočností bol pri podpise zmluvy vedomý, pričom k uvedenému nemal žiadne výhrady. Z dôvodu právnej opatrnosti poukazujeme na to, že nakoľko Dohoda o poskytnutí služby nie je podmienkou ani predpokladom pre vznik predmetnej zmluvy, a teda ide o individuálne dojednanie, v zmysle § 2 písm. g) ZoSÚ sa odplata za služby spočívajúce v možnosti odkladu splátok podľa tejto Dohody nezapočítava do celkových nákladov a ani do výpočtu RPMN. Z obsahu žaloby nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by žalobca bol oprávnený požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej podstatnými obsahovými náležitosťami je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v jeho prospech a na druhej strane záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnutú odplatu za ich poskytnutie. Zmluva o úvere je obligatórne odplatnou, preto je relevantnou a na mieste skôr otázka, či suma splatená nad rozsah istiny odporuje zákonu, a to vzhľadom k moderačnému právu súdu v oblasti výšky odplaty za (spotrebiteľský) úver. Tvrdenie žalobcu o výške ním vykonaných úhrad v prospech žalovaného sa však nezakladá na pravde, nakoľko žalobca z titulu predmetnej zmluvy zaplatil žalovanému v skutočnosti splátky úveru v celkovej sume 2.438,60 eur, pričom vyplatená čiastka úveru vrátane všetkých revolvingov predstavovala celkovú sumu 1.942,99 eur (t. j. poskytnutá čiastka úveru v sume 1.246,16 Eur spolu s vyplateným revolvingom v sume 696,83 eur). V zmysle uvedeného žalobca uhradil žalovanému z titulom predmetnej zmluvy nad rámec istiny vyplatených peňažných prostriedkov úveru/revolvingu sumu 495,61 eur.

3. Žalobca podaním doručením súdu dňa 13.07.2018 zobral žalobu v časti o zaplatenie 174,90 eur späť v nadväznosti na žalovaným predloženú špecifikáciu platieb žalobcu. Navyše uviedol, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V nadväznosti na tvrdenie žalovaného, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia, tak ako to ukladá smernica neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (v zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti zmluvy. Náležitosti vyplývajúce z Oznámenia žalovaného o schválení úveru absentujú v samotnom návrhu zmluvy a teda aj v samotnej zmluve, keďže zmluva s takýmito náležitosťami ani nebola dohodnutá, o čom svedčí aj absencia podpisu žalobcu.

4. Žalovaný v duplike uviedol, že postup žalovaného, ktorý si od poskytnutého úveru odrátal odmenu za doplnkovú službu vyplýva zo samotnej dohody bodu 8.1 a žalobca s takýmto postupom súhlasil. Ide o doplnkovú službu, ktorá sa nezarátava do RPMN.

5. Na pojednávanie nariadené na deň 21.11.2018 sa dostavil žalobca aj jeho právny zástupca, nedostavil sa žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí požiadali súd, aby prejednal vec v ich neprítomnosti. Súd s ohľadom na uvedené v súlade s § 180 CSP rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu.

6. Súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

6.1. Žalovaný uzatvoril dňa 10.01.2014 so žalobcom Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500038899, a to na základe akceptácie návrhu žalobcu žalovaným, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 36 splátkach po 70,20 eur, pri celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť v sume 2.527,20 eur, s RPMN 44,96 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 45 %, priemernou RPMN za úver 45,94 %, poskytnutou čiastkou revolvingu 850,67 eur, celkovou čiastkou revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.684,80 eur, pri predpokladanej RPMN 39,86 %, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 45,01 % a ročnou úrokovou sadzbou úroku z omeškania 5,25 %. V bode 8 uvedenej zmluvy žalobca a žalovaný uzavreli Dohodu o poskytnutí služby, predmetom ktorej bol odklad max. troch akýchkoľvek splátok úveru za odplatu 253,84 eur a poskytnutie možnosti splátok revolvingu za odplatu 153,84 eur, pričom odplatu je veriteľ oprávnený jednostranne znížiť, na čo mu dlžník dáva súhlas v zmysle bodu 8.4 vzájomným započítaním proti schválenej výške úveru (č.l. 8A - 8B spisu). Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti žalovaného (č.l. 49 spisu). Žalovaný zaslal žalobcovi Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500038899, kde sú uvedené údaje o schválenom úvere vrátane dátumu splatnosti prvej splátky aj poslednej splátky úveru. Oznámením o zosplatnení zo dňa 28.12.2016 adresovaným žalobcovi žalovaný upozornil žalobcu na zosplatnenie úveru v prípade pretrvávajúceho omeškania o viac ako tri mesiace a nezaplatenia omeškaných splátok do 15 dní od doručenia oznámenie (č.l. 9 spisu). Z prehľadu splácania žalobcu vyplýva, že poskytnutá čiastka žalobcovi na základe zmluvy o úvere vrátane revolvingu bola celkom 1.942,99 eur, pričom žalobca vyplatil žalovanému spolu sumu 2.438,60 eur (č.l. 48 spisu).

7. Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

7.1. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

7.2. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a).

7.3. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

7.4. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

7.5. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

7.6. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu

podľa § 9 ods. 1, a b) ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

7.7. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“), neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

7.8. Podľa § 52 ods. 1 O.z. spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

7.9. Podľa § 52 ods. 3 O.z., dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

7.10. Podľa § 52 ods. 4 O.z., spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

7.11. Podľa § 451 ods. 1 O.z., kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

7.12. Podľa § 451 ods. 2 O.z., bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

7.13. Podľa § 456 O.z., predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

8. Žalobca podaním doručením súdu dňa 13.07.2018 zobral žalobu v časti o zaplatenie 174,90 eur späť v nadväznosti na žalovaným predloženú špecifikáciu platieb. Na základe uvedeného súd v súlade s § 145 C.s.p. konanie zastavil tak ako je uvedené v I. výroku rozsudku. Súhlas žalovaného nezískoval, keďže k späťvzatiu žaloby došlo pred začatím predbežného prejednávania alebo pojednávania (§ 146 ods. 1 C.s.p).

9. Na základe vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§ 1 ods. 2 zákona). Zmluvu uzatvoril žalovaný ako právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytla spotrebiteľský úver a žalobca ako spotrebiteľ, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Na namietanú neplatnosť zmluvy pre nedodržanie písomnej formy súd uvádza, že žalovaný prijal písomný návrh na uzavretie zmluvy predložený mu žalovaným, čím došlo k uzavretiu zmluvy medzi stranami sporu. K ustanoveniam zmluvy, ktoré boli dopĺňané žalovaným a sú odlišné od tých, ktoré vyplnil žalobca ako spotrebiteľ súd uvádza, že v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný len v nezmenenej časti, keďže žalobca tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísal, a teda predmetná zmluva o úvere nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zmenená časť sa týka uvedenia výšky RPMN za úver, pričom v návrhu je uvedené predpokladaná výška RPMN, a to vo výške 45%, a v akceptácii návrhu žalovaným je uvedená RPMN vo výške 44,96 %. V ostatnej časti je zmluva o úvere platne uzatvorená. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať ustanovenia uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne dohodnutá podstatná náležitosť, a to RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ZoSÚ), v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ je v dôsledku toho potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (porovnaj rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 07.11.2018, sp. zn. 25Co/212/2017). Už samotná absencia tejto jednej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy.

10. V zmluve nie je uvedený ani termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ), ktorý v čase uzavretia zmluvy o úvere bol zákonom uvedený ako obligatórny údaj zmluvy. Tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený len počet

splátok, periodicita splácania, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejmý dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Uvedenie údajov o termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 10.01.2014 nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani čl. 7. 1 písm. g) Zmluvných dojednaní - Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT, s. r. o., pretože žiadne zmluvné dojednanie nemôže byť považované za platné, pokiaľ nerešpektuje ZoSÚ, ktorý vyžaduje písomnú formu, t. j. aj podpis na zmluve o spotrebiteľskom úvere, teda aj vo vzťahu k dojednaniám, ktoré sú uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čo sa v danom prípade nestalo. Bez tohto podpisu dlžníka - žalobkyne tento dokument možno považovať len za jednostranný právny úkon. Navyše žalobca o obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania zmluvy (09.01.2014) nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v predmetnom prípade teda dňa 09.01.2014). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Právne bezvýznamný je poukaz žalovaného na skutočnosť, podľa ktorej termín konečnej splatnosti úveru je vymedzený v zmluvných dojednaniach dňom splatnosti poslednej splátky. V samotnej zmluve o úvere podpísanej zmluvnými stranami sa takýto údaj nenachádza a zmluvné dojednania majúce charakter všeobecných zmluvných podmienok žalobcom a ani žalovaným podpísané nie sú. Súd uvádza, že žalovaný bol povinný postupovať v súlade so ZoSÚ účinným v čase uzavretia zmluvy.

11. Pokiaľ ide o otázku členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, v tejto súvislosti poukazuje súd na to, že ak zákonodarca v znení od 01.05.2018 zmenil zákon spôsobom nevyžadujúcim členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, tak tento právny predpis do 30.04.2018 takéto členenie požadoval. Vzhľadom na charakter spotrebiteľských sporov a právnu silu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, priamy účinok smernice nie je právne možný. K otázke nepriameho účinku Smernice zaujali právne stanovisko všetky krajské sudy, pričom dominantná väčšina vyjadrila názor, že Smernici nie je možné vo veci členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov priznať nepriamy účinok a to vzhľadom na to, že by sa jednalo o výklad contra legem, nakoľko požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je od Smernice odlišná a zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch zakotvil požiadavky prísnejšie od požiadaviek Smernice. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov (porovnaj rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 29.10.2018, sp. zn. 7Co/72/2018). Na uvedenom nič nemení ani to, že žalovaný nevidí potom zmysel v ustanovení § 9 ods. 5 ZoSÚ, a to právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku. Klauzula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, z čoho splátka pozostáva, či splátka obsahuje aj poplatky, či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN, či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina, a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod. Súd uvádza, že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.201, č. k. 3Cdo 146/2017 nie je viazaný. Je pre neho smerodajný, takisto ako rozsiahla judikatúra súdov vrátane Najvyššieho súdu SR, ktorá zastáva opačný názor z dôvodov vyššie uvedených.

12. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz

klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho prepisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty nevyklučuje ani ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernicke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou

hypotézou, t. j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernicke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve je dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 45 %, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto súd považoval poskytnutý úver za úžerný a odporujúci dobrým mravom. Z tohto dôvodu považoval súd dohodu o úroku z omeškania za neplatnú v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, čo navyše spôsobuje, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ sa úver považuje za poskytnutý bezúročne a bez poplatkov.

13. Čo sa týka Dohody o poskytnutí služby medzi stranami sporu súd poukazuje na viacero rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorých bola táto zmluvná podmienka určená ako neprijateľná podmienka (§ 53 OZ), z dôvodu, že táto môže viesť (paradoxne u riadne platiaceho dlžníka - spotrebiteľa) k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia, čo spôsobuje značnú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá nie je vyrovnaná žiadnym benefitom pre spotrebiteľa.

Napriek tomu, že spotrebiteľ túto predpripravenú zmluvu vrátane všeobecných obchodných podmienok podpisuje ako prvý, nemožno ho mať za navrhovateľa v klasickom zmysle, pretože návrh zmluvy žiadnym spôsobom nepripravil a nemohol do neho dokonca ani žiadnym spôsobom zasiahnuť. Existuje totižto rozdiel vo faktickej moci účastníkov vzťahu zmluvného vzťahu - napr. práve pri uzavretí zmluvy podľa všeobecných obchodných podmienok, ktoré cestou privátneho zákonodarstva menia via facti zákonné dispozitívne právo. Znamená to, že spotrebiteľ je tlačенý do pozície oferenta vo vzťahu k tomu, kto tento návrh (pre spotrebiteľa takmer vždy v niečom nevýhodný) pripravil. V danom prípade navyše odmena za dohodnutú službu - odklad max. 3 splátok je vyššia ako súčet troch splátok poskytovaného úveru, čo znamená, že v prípade, že si spotrebiteľ službu nezaplatí, môže si odmenu odložiť na prípadné zaplatenie troch splátok, a teda nie je zrejmé, aká výhoda z tejto dohody pre spotrebiteľa vyplýva, čo je v rozpore s § 53 ods. 4 písm. t) OZ. Súd poukazuje v ďalšom na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 08.02.2018, sp. zn. 19C/224/2016 potvrdeného rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 17.10.2018, sp. zn. 18Co/78/2018, oba dostupné na www.otvorenesudy.sk, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje, a v ktorých súd určil dohodu o poskytnutí služby ako neprijateľnú podmienku, na základe ktorej si potom žalovaný nemôže uplatňovať žiadne plnenie (§ 53a ods. 1 OZ), keďže takéto podmienky sú neplatné v súlade s § 53 ods. 5 OZ.

14. Na základe vyššie uvedeného súd považoval spotrebiteľský úver pre absenciu esenciálnych náležitostí za bezúročný a bez poplatkov, pričom ustanovenie zmluvy o výške úrokov z omeškania a tiež o Dohode o poskytnutí služby za neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobca má preto právo na vrátenie poskytnutého plnenia v súvislosti so zmluvou prevyšujúceho výšku úveru poskytnutého mu žalovaným. V konaní bolo preukázané (prehľad splácania žalobcu), že žalobca žalovanému z titulu úverovej zmluvy zaplatil 2.438,60 eur, pričom mu žalovaný poskytol vrátane revolvingov sumu 1.942,99 eur, žalobca má preto právo na vrátenie rozdielu týchto súm, zodpovedajúcemu bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu. Súd uvádza, že rozdiel týchto súm je vo výške 495,61 eur, nakoľko však predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby (o zaplatenie 174,90 eur) zostalo predmetom konania zaplatenie 495,12 eur, súd viazaný žalobným návrhom zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy.

15. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení § 262 ods. 1 CSP tak, že v prevažnej časti úspešnému žalobcovi (úspešný bol v časti o zaplatenie 495,12 eur zo sumy 670,02 eur, čo je 73,90 %) priznal voči v prevažnej časti neúspešnému žalovanému (úspešný bol v časti o zaplatenie 174,90 eur zo sumy 670,02 eur, čo je 26,10 %, keďže žalobca procesne zavinil späťvzatie žaloby v tejto časti) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,80 % (73,90 % - 26,10 %). O výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.